

ener Sagkundskaben med „Livet“, „Anden“ og „Gjerdelaget“, og det er det ærede Medlem for Bornholm, men ham kunne vi dog ikke gjøre til Amme for alle Skolebørn, der skulle ammes op omkring i Landet; om det ærede Medlem end er nok saa flittig og begavet, saa vil han dog ikke være istand til ganske alene at føre Tanken ud i Livet. Vi maa dog spørge om, hvad de Folk sige, hvis praktiske Gjerning det skulde være at realisere Tanken i de af os vedtagne Love, og man kan ikke vise det fra sig med den Betragtning, at de mangle Beandelsen, at de ikke have Blik for Folkedybet og de Kræfter, der skulle vaagne gennem det oldnordiske Studium. Have disse Mænd ikke de fornødne Betingelser, saa maa de ærede Medlemmer virkeligt tage anderledes fat og begynde med at skabe Skolemænd, som have disse Egenheder; thi man kan ikke begynde med oldnordiske Skoler, før de personlige Kræfter ere tilstede, som ere istand til at bestyre dem; naar de, som man har, melde sig fra den ene efter den anden, kan det ikke lade sig gjøre i det nuværende Dieblif at gaa den Vej. Der blev sagt af det ærede Medlem for Bornholm, og det forundrede mig rigtignok i høieste Grad, at man havde opfundet det „Stiftord“: „det Oldnordiske“. Det skulde være et „Stiftord“. (Kofod: For Retningen.) Ja vel; det skulde være et „Stiftord“ for Retningen. Men fra hvem Andre end fra de Herrer selv stammer da dette Stiftord? Vi havde det Særsyn, at det ærede Medlem, som ellers holder saa meget af at gaa i Høiden, pludseligt fik stor Trang til at komme ned paa Jorden og tilraabte os: „Hvad er det dog, det Hele dreier sig om, det er jo fast Ingenting; vi ville jo sletikke Andet end hævde dette gamle nordiske Sprog, som er blevet forfæmt og sat til Side, i sin Ret og gjøre det ligeberettiget med de andre Sprog. Er det Noget at gjøre slikt Væsen af?“ (Kofod: Det Dvrige.) Vi skulle komme til „det Dvrige“ om et Dieblif. Det ærede Medlem sagde, at det Hele ikke betød Noget, det var ikke Noget at gjøre saa stort Væsen af. Men dersom det er Tilfældet, hvoraf kommer saa det ærede Medlems voldsomme Eidskab for denne Sag? Thi

hvem er det, der fra Først af har givet denne Sag saa store Dimensioner? Enhver i denne Sal, som huffer, hvorledes det ærede Medlem talte derom saavel ved første som ved anden Behandling, af Sagen, maa bevidne med mig, at den, der har givet denne Sag Betydning som den store Sag, Idealsagen, den betydningsfulde Sag, er først og fremmest det ærede Medlem for Bornholm, og han er ikke i Konsekvens med sig selv, naar han nu taler, som om det Hele Ingenting var. Men det ærede Medlem sprang ogsaa pludseligt fra det lave jordiske Trin, paa hvilket han havde villet bringe Sagen, op igjen imellem sine Skyer og erklærede: „Ja, det er dog noget Stort; thi det, som det dreier sig om, er at sætte Adelskabets Indsegl paa det oldnordiske Sprogstudium“. (Kofod: Den nationale Dan-nelse.) Det kommer jeg ogsaa til om lidt. Jeg blev nu rigtignok noget overrasket over, at et Medlem, der er saa republikansk og saa stor en Eighedsmand, kunde tale om Adelskab og endogsaa om en Nødvendighed af at sætte dets Segl paa sit Sprogstudium, for derved at gjøre det bedre, end det var iforveien. Men det ærede Medlem er, som saa mange Andre, En i Theori og en Anden i Praxis; efter at have hørt ham strengt fordømme de tykt Uvidende, der skrive et slet Adressæavis-Sprog, fordi de ikke kjende til det Nordiske, saa vi forleden det ærede Medlem stemme for en „Beregner“, der var fuldt saa tydsk, som „Kalkulator“ var vælsk; det ærede Medlem har en Maalestok for sin Theori og en anden for sin Praxis. Men jeg tillader mig at mene, at, naar der virkelig er Tale om noget Stort og Betydningsfuldt ved denne Leilighed, naar det gjælder om Noget, „der ligger bag ved“, saa have vi Andre ogsaa Ret til at sige, at der staar Noget paa Spil; vi have da Opfordring til at staa imod og kunne ikke lade os note med den Talemaade, at det Hele ikke er noget Synderligt at gjøre Væsen af. Det ærede Medlem har jo desuden for at saa denne ene Ting, denne oldnordiske Sproggen, sat igjennem, slugt Alt, hvad Flertallet forresten vilde hyde ham. Naar det ærede Medlem blot saa den oldnordiske Madding paa Krogen, saa